

Carolina Bianchi & Carolina

Mendonça São Paulo-Amsterdam-Brussels

*We do not comfortably
contemplate the sexuality
of our mothers*

performance — premiere

Movy Club

Portuguese, English, French → NL, FR, EN | 1h15

KUNSTENFESTIVALDECAÏTC
KUNSTENFESTIVALDECAÏTC
KUNSTENFESTIVALDESARTS

Presentation: Kunstenfestivaldesarts, Movy Club
Creation and performance: Carolina Bianchi & Carolina
Mendonça | Texts: Carolina Bianchi | Direction: Carolina
Bianchi | Dramaturge and translation supervision: Larissa
Ballarotti | Video: Montserrat Fonseca Llach | Light design:
Jo Rios | Photo and art support: Luisa Callegari | Production
and distribution: Carla Estefan – Metro Gestão Cultural
Commissioned and produced by Kunstenfestivaldesarts
With the support of KVS
Thanks to: Ella De Gregoriis, Luisa Callegari, Eduardo
Bordinhon, AnaCris Medina

11.05

18:00

12.05

17:00

+ AFTERTALK

13.05

18:00

14.05

18:30 & 22:00

15.05

18:00

TO WRITE

NL

Clarice Lispector zegt dat schrijven betekent dat je het woord laat zeggen wat het niet is. Het is dus mogelijk dat schrijven betekent dat je neerschrijft wat niet gezegd kan worden. Schrijven als conflict. Schrijven om te kijken. Het conflict van het schrijven vormt de basis voor deze kennismaking met Chantal Akerman. Haar cinema is een samenraapsel van schrijfsels, waar dan ook. Alles wordt er onophoudelijk geschreven. Haar teksten drukken voortdurend het constante verlangen om te schrijven uit, om de ervaring te verwoorden. Zo zegt ze immers zelf: 'Without writing, I can't.' Ik ook niet, Chantal. Het komende uur delen we wat deze toenaadering voortbrengt en wat deze ontmoeting onthult, zichtbaar maakt. Iets zichtbaar maken is soms luidop lezen wat (schijnbaar) niet gezegd kan worden, zelfs niet in het donker.

Carolina Bianchi

TO CINEMA

Een man gaat zitten aan de tafel naast mij, waar net nog de croissantman zat. Hij heeft een kinderwagen bij met een piepkleine baby in.

Zou het een pasgeboren baby zijn? Ik ben niet goed in leeftijden van baby's of kinderen inschatten. Hij bestelt een cola en maakt een flesje met water en een wit poeder klaar. De baby speelt lange tijd met het flesje. Hij vertelt aan iemand aan de telefoon dat hij maandag opnieuw gaat werken en dat "Alice" morgen haar werk hervat.

Ik neem een rookpauze en heb zin om meer rond te kijken, om mijn blikveld te verruimen. Ik heb het gevoel dat ik meer naar de krant kijk dan naar de buitenwereld.

Een vrouw haast zich om bus 86 te halen, alweer zo'n bus. Ze rijden regelmatig voorbij. Nog 3 minuten? 5 minuten? Ik denk niet dat de vrouw het zal halen, maar ze loopt snel. Ik ben verbaasd dat ze toch op tijd komt en behendig op de bus springt. Een andere vrouw met een grijze pet, een short en een beige topje met een zwarte riem maakt een foto van de kerk. Ze staat op de rand van de schaduw van het gebouw, die zich over een groot deel van het zonovergoten plein uitstrekt. Alles rondom haar lijkt te bewegen en dit moment van onbeweeglijkheid verandert haar in een verticale lijn die goed te observeren is.

Een jongeman met een T-shirt in alle kleuren van de regenboog wandelt rond de fontein. Hij doet me beseffen dat er weinig kleur te zien is. Het groen van de bomen, de parasol. Het beige van de fontein, de kerk en de kledij van de mensen. Een zwarte man stak enkele minuten geleden de straat over. Behalve hij is iedereen op het plein wit, in tegenstelling tot de buurt waarin ik woon. Een groep toeristen arriveert op de fiets. Ze stoppen tussen de kerk en de fontein en luisteren naar een man –eveneens op een fiets– die in verschillende richtingen wijst en daarmee de blikken van de groep choreografeert.

Alice arriveert eindelijk bij de tafel naast mij. Ze is ook met de fiets gekomen. Ze pakt de baby direct op en haar man verontschuldigt zich voor iets terwijl hij een verfrommeld stukje toiletpapier vol bloedvlekken toont dat hij met zijn hand vasthoudt. De knalrode kleur van het bloed, verlicht door de zon, blijft nazinderen in mijn geest. Alice reageert amper en geeft een compliment over de kleertjes van de baby. Ze bestelt een Perrier en ze blijven nog een tijdje zitten zonder een woord te zeggen.

Drie gele bladeren vallen, bijna in slow motion, vlak voor me neer. Ik draag een topje, een rok en sandalen, maar ik weet dat dat niet lang meer zal duren.

Carolina Mendonça

Carolina Bianchi is een Braziliaanse theatermaakster, schrijfster en performster die gevestigd is in Amsterdam. In haar werk zijn theorie en praktijk onlosmakelijk met elkaar verbonden. Ze kiest er vaak voor om met uitgebreide casts en allerlei facetten van koorvorming te werken. Ze vertrekt steeds vanuit een crisisperspectief om verzinsels rond seksueel geweld en kunstgeschiedenis te deconstueren in een encenering die een combinatie is van allerhande verwijzingen naar literatuur en schilderkunst aangevuld met muzikale mashups. Ze staat aan het hoofd van het CARA DE CAVALO-collectief uit São Paulo en werkt op dit moment aan de *CADELA FORÇA TRILOGY*.

Carolina Mendonça is een choreografe, performster en dramaturge. Ze behaalde een master in de Choreografie en Performance aan de Duitse Universiteit van Gießen en studeerde af in Performing Arts aan de Braziliaanse ECA (Escola de Comunicações e Artes). Enkele van haar jongste projecten zijn *Zones of Resplendence* (2023), *Sirens* (2021), *Pulp-History as a Warm Wet Place* (2018), *a useless land* (2018) in samenwerking met Catalina Insignares en *We, the Undamaged others* (2017).

FR

Clarice Lispector soutient qu'écrire, c'est faire dire au mot ce qu'il n'est pas. Il est donc possible que l'écriture soit l'écriture de ce qui ne peut être dit. Écrire comme un conflit. Écrire pour regarder. C'est par le conflit de l'écriture que commence cette rencontre avec Chantal Akerman. Son cinéma est un conglomérat d'écritures, partout. Tout y est écrit, tout le temps. Ses textes parlent sans cesse du désir constant d'écrire. D'articuler les mots de l'événement. Après tout, elle le dit elle-même, « sans écrire, je ne peux pas ». Moi non plus, Chantal. Ce que nous partagerons au cours de l'heure qui suit est le résultat de cette approximation et de ce que cette rencontre peut révéler, rendre visible. Et révéler, c'est parfois lire à haute voix, même dans l'obscurité, ce qui (soi-disant) ne peut pas être dit.

Carolina Bianchi

FAIRE DU CINÉMA

Un homme s'assoit à la table voisine, là où se trouvait l'homme qui mangeait des croissants. Il arrive avec un landau dans lequel se trouve un tout petit bébé.

Serait-ce un nouveau-né ? Je ne sais pas calculer l'âge des bébés, ni des enfants. Il commande un Coca-Cola et, avec de l'eau et une poudre blanche, prépare un biberon avec lequel le bébé s'amuse longtemps. Au téléphone, il dit à quelqu'un-e qu'il reprend le travail lundi et qu'"Alice" recommence demain.

Je fais une pause cigarette, j'ai envie de regarder davantage autour de moi, d'élargir mon champ de vision. J'ai plus l'impression de regarder le journal que le monde extérieur.

Une femme court pour attraper le bus 86, un autre déjà. Ils passent souvent. 3 minutes ? 5 ? Je ne pense pas que la femme y arrivera, sa course est lourde, mais elle arrive à temps et me surprend avec un bond agile et aérien à l'intérieur du bus. Une autre femme, vêtue d'une casquette grise, d'un short et d'un débardeur beige avec une ceinture noire prend une photo de l'église. Elle est à la limite de l'ombre de l'édifice, qui occupe une grande partie de la place, éclairée par le soleil. Tout autour d'elle semble bouger et cet instant d'immobilité la transforme en une ligne verticale qu'il est bon d'observer.

Un jeune en T-shirt aux couleurs de l'arc-en-ciel marche près de la fontaine. Il me fait comprendre qu'il n'y a pas beaucoup de couleurs autour de moi. Le vert des arbres, le parasol. Le beige de la fontaine, l'église et les vêtements des gens. Un homme noir a traversé la rue il y a quelques minutes. À part lui, tout le monde sur cette place est blanc, contrairement au quartier où j'habite. Un groupe de touristes arrive à vélo, s'arrête entre l'église et la fontaine, et écoute un homme circulant également à vélo qui pointe dans différentes directions, chorégraphiant les regards de ceux-celles qui l'accompagnent.

Alice arrive enfin à la table voisine. Elle est également venue à vélo. Elle prend immédiatement le bébé et son mari s'excuse pour quelque chose, montrant sa main avec un morceau de papier toilette froissé et tâché de sang. La couleur du sang rouge vif, éclairée par le soleil, me reste en mémoire. Alice ne réagit guère et complimente la façon dont le bébé est habillé. Elle commande un Perrier et iels restent assis-es en silence pendant un certain temps.

Trois feuilles d'arbre jaunes tombent, presque au ralenti, juste devant moi. Je porte un débardeur, une jupe et des sandales, mais je sais que cela ne durera pas longtemps.

Carolina Mendonça

Carolina Bianchi est une metteuse en scène de théâtre brésilienne, une écrivaine et une performeuse basée à Amsterdam. La théorie et la pratique sont indissociables dans son travail. Son choix de travailler avec de nombreux·euses acteur·ices et sur différentes facettes de la choralité est récurrent. Partant d'une perspective de crise pour lancer des confabulations sur la violence sexuelle et sur l'histoire de l'art, ses mises en scène sont une combinaison de différentes références littéraires et picturales, soutenues par des *mashups* musicaux. Carolina Bianchi est directrice du collectif CARA DE CAVALO de São Paulo et travaille actuellement sur la *CADELA FORÇA TRILOGY*.

Carolina Mendonça est chorégraphe, interprète et dramaturge. Elle est titulaire d'un master en chorégraphie et performance de l'université de Giessen en Allemagne et diplômée en arts du spectacle de l'ECA-USP. Ses derniers projets incluent *Zones of Resplendence* (2023), *Sirens* (2021), *Pulp-History as a Warm Wet Place* (2018), *a useless land* (en collaboration avec Catalina Insignares, 2018) et *We, the Undamaged others* (2017).

TO WRITE

EN

Clarice Lispector says that to write is to make the word say what it is not. So it's possible that writing is writing down what cannot be said. Writing as a conflict. Writing in order to look. It is through the conflict of writing that this encounter with Chantal Akerman begins. Her cinema is a conglomeration of writing, everywhere. Everything is written there all the time. Her texts continually speak of the constant desire to write. To articulate the words of the event. After all, she herself says, "Without writing, I can't." I can't either, Chantal. What we share over the next hour is the result of this approximation and what this encounter can reveal, make visible. And to reveal is sometimes to read aloud, even in the dark, what (supposedly) cannot be said.

Carolina Bianchi

TO CINEMA

A man sits down at the next table, where the croissant man used to be. He has come with a pram, with a tiny baby inside.

Could it be a newborn? I'm not good at calculating the age of babies or children. He orders a Coca-Cola and prepares a bottle – water mixed with a white powder? With that, the baby entertains itself for a long time. On the phone, he tells someone that he's resuming work on Monday and that "Alice" starts again tomorrow.

I take a cigarette break. I want to look around some more, open up my field of vision. I feel like I'm looking more at the paper than at the world outside.

A woman runs to catch the number 86 bus, another one already. They pass frequently. Every three minutes? Every five? I don't think she'll make it, her running is heavy. But she makes it in time and surprises me by taking a light, agile leap onto the bus. Another woman in a grey cap, shorts, and beige tank top with a black belt takes a photograph of the church. She's standing at the edge of the church's shadow, which takes up a large part of the square; the church is illuminated by the sun. Everything around her seems to be in motion, and this instant of immobility transforms her into a vertical line that is nice to observe.

A young man walks up to the fountain wearing a t-shirt in all the colours of the rainbow. He makes me realise that

there aren't many colours around. The green of the trees, the parasol. The beige of the fountain, the church, and people's clothing. A Black man crossed the street a few minutes ago. Apart from him, everyone in this square is white, unlike the neighbourhood I live in. A group of tourists arrive on bicycles. They stop somewhere between the church and the fountain and listen to a man, also on a bicycle, who points in different directions, choreographing all the glances of those alongside him.

Alice finally arrives at the next table. Also by bicycle. She immediately picks up the baby, and her husband apologises for something, showing her the crumpled wad of blood-stained toilet paper in his hand. The colour of the bright red blood, lit by the sun, sticks in my mind. Alice doesn't react much and compliments the way the baby is dressed. She orders a Perrier and they sit in silence for a while.

Three yellow leaves fall to the ground, almost in slow motion, directly in front of me. I'm wearing a tank top, a skirt and sandals, but I know that this won't last much longer.

Carolina Mendonça

BIO

Based in Amsterdam, Carolina Bianchi is a Brazilian theatre maker, writer, and performer. For her, theory and practice are inseparable, and the choice to work with numerous casts and different aspects of chorality is recurring. Departing from a crisis perspective to launch confabulations about sexual violence and art history, her staging is a combination of different references from literature and painting, filled with musical mashups. Bianchi is the director of the collective CARA DE CAVALO from São Paulo and is currently involved in the *CADELA FORÇA TRILOGY*.

Carolina Mendonça is a choreographer, performer and dramaturge. She received a Master's in Choreography and Performance from Giessen University in Germany and graduated in Performing Arts at ECA-USP. Her projects include *Zones of Resplendence* (2023), *Sirens* (2021), *Pulp-History as a Warm Wet Place* (2018), *a useless land* (2018) in collaboration with Catalina Insignares, and *We, the Undamaged others* (2017).

Ook te zien op Kunstenfestivaldesarts / À voir aussi au
Kunstenfestivaldesarts / Also at Kunstenfestivaldesarts

Gurshad Shaheman & Dany Boudreault

Sur tes traces

THÉÂTRE LES TANNEURS

13.05, 20:30 FRENCH → EN

14.05, 20:30 FRENCH → NL

15.05, 19:15 FRENCH

16.05, 20:30 FRENCH

17.05, 20:30 FRENCH → NL

18.05, 19:15 FRENCH → EN

Maria Hassabi

On Stage

THÉÂTRE DES MARTYRS

16.05, 20:15

17.05, 18:00 & 21:00

Marcus Lindeen & Marianne Ségol

Memory of Mankind

KVS BOX

23.05, 20:00

24.05, 20:00

25.05, 15:00 & 18:00 + AFTERTALK

26.05, 15:00 & 18:00 + BRING YOUR KIDS

MEXA

The Last Supper

LA BALSAMINE

29.05, 20:30

30.05, 20:30 + AFTERTALK

31.05, 18:00 & 21:30

01.06, 21:30

Vlaanderen
vereeniging werke

FÉDÉRATION
FRANÇAISE
DES ARTS

cultuur
brussel

RÉGION DE BRUXELLES-CAPITALE
BRUSSELS HOOFDSTEDELIJK GEWEST

Francophonie

KUNSTENFESTIVAL
DES ARTS

loterie nationale
BIEN PLUS QUE JOUER

6 nationale loterij
MEER DAN SPELLEN

LVMH
HOÛT BRUSSELS CULTUUR

visit.brussels

LE SOIR

BRUZZ

De Standaard

Centredufestivalcentrum

KVS BOL

Lakensestraat 146 Rue de Laeken

1000 Brussel/Bruxelles

+32 (0)2 210 87 37

tickets@kfda.be

Bar and resto

Open every day, from 14:00

Parties

10.05, Opening Night (Halles de Schaerbeek)

01.06, Closing Night x Zinneke Parade (Halles de Schaerbeek)

+ Concert & Party every Friday & Saturday (KVS)

Ticketbureau/Billetterie/Box office

10.05 — 01.06

Every day, 12:00 — 20:00

Online/En ligne

www.kfda.be/tickets

kfda.be

facebook

@kunstenfestivaldesarts

instagram

@kunstenfestivaldesarts

tiktok

@kunstenfestivaldesarts

x

@KFDABrussels

newsletter

kfda.be/newsletter

#KFDA24

V.U. / E.R.

Frederik Verrote, Kunstenfestivaldesarts

Handelskaai 18 Quai du Commerce

1000 Brussel/Bruxelles